

Arrest

nr. 231 590 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN HET GROENEWOUD
Burgemeester Edmond Ronsestraat 4
9820 MELSEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN HET GROENEWOUD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar partner met de Belgische nationaliteit leggen op 9 november 2015 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoekster dient, in functie van haar Belgische partner, op 30 maart 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 26 september 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 4 mei 2017 met nr. 186 439 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.3. Op 29 mei 2017 dient verzoekster, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. In antwoord op deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 23 november 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.05.2017 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Iran

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- attest ABVV Wettteren dd. 28.08.2017 waaruit blijkt dat hij in de periode maart - oktober 2015 een maandelijkse werkloosheidsuitkering van gemiddeld € 1250,73 ontving.

- afrekening gerechtsdeurwaarder dd. 6.06.2017 waaruit blijkt dat meneer zijn ex-vrouw een bedrag aan hem verschuldigd is. Echter, betreft dit een eenmalige schuld en kan de terugbetaling ervan niet als stabiele en regelmatige inkomsten worden beschouwd, gelet de terugbetaling, desgevallend middels een afbetalingsplan, automatisch een einde neemt eens het verschuldigde bedrag volledig is afgelost. Dit bedrag kan dan ook niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Aangezien bij een vorige verblijfsaanvraag tevens een attest 'aanvraag tot vaststelling van arbeidsongeschiktheid van 33% of meer' (RVA) dd. 28.09.2007 werd voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon definitief vrijgesteld is van de bepalingen inzake het actieve zoekgedrag naar werk, wordt de voorgelegde werkloosheidsuitkering in aanmerking genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Echter, uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de maandelijkse huislasten van € 400 (+index) en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient

te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42, (§ 1,) tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verduidelijkt het middel als volgt:

"Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

[...]

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Verwerende partij besliste ten onrechte dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij moest worden afgewezen daar de wettelijke partner van verzoekende partij 'niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, alinéa 2 van de wet van 15.12.1980'.

Een louter verwijzing door de verwerende partij naar het al dan niet hebben van voldoende inkomsten, volstaat evenwel niet voor de beoordeling van de concrete situatie van verzoekende partij.

Verwezen kan immers naar het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010 bladzijde 1-01839) alwaar door de Nederlandse overheid eveneens een aanvraag voor gezinshereniging werd afgewezen omdat de financiële middelen lager waren dan het bedrag dat vereist was volgens de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande terecht:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 7 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter beperkt heeft op de inkomensvoorwaarden van artikel 40ter, alinéa 2 van de wet van 15.12.1980, zonder evenwel de concrete situatie van verzoekende partij te beoordelen (schending van artikel 42, tweede alinea van de Wet van 15.12.1980, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van de materiële motiveringsplicht).

De inkomensnorm die bepaald is door de wet, geldt evenwel enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In het geval van verzoekende partij had verwerende partij moeten beoordelen of haar wettelijk samenwonende partner, in aanmerking genomen zijn inkomsten en de behoeften, verzoekende partij kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag.

Nu de verwerende partij alleen heeft getoetst of de wettelijk samenwonende partner van verzoekende partij met zijn inkomen aan de norm van de wet voldoet zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Verwerende partij had de concrete situatie moeten beoordelen en moeten nagaan of de wettelijk samenwonende partner in concrete over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte. Immers diende rekening gehouden te worden dat de wettelijk samenwonende partner van verzoekende partij een werkloosheidsuitkering (1.250,73EUR) ontving, hetwelk bovendien voldoende was om hen beiden te onderhouden.

In andere Europese landen volstaat een dergelijk inkomen immers ruimschoots om gezinshereniging mogelijk te maken.

In Frankrijk bv. moeten de middelen van het gezin overeenstemmen met de grootte ervan. Een toepassingsdecreet geeft aan dat het bedrag van de bestaansmiddelen minstens gelijk moet zijn aan het maandelijkse minimumloon (thans 1 070 EUR). Dit minimumloon dient als basis voor het beoordelen van de bestaansmiddelen van een gezin tot en met drie personen (zie de publicatie van de Koning Boudewijnstichting, 'Toegangsvoorwaarden voorgezinshereniging ter discussie. Een vergelijkende studie in negen lidstaten van de EU', november 2011, p.87).

Aldus zou verzoekende partij in Frankrijk, waar nochtans dezelfde levensstandaard geldt als in België, zonder problemen in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging.

Het is duidelijk dat men zich niet louter op het inkomensbedrag mag focussen om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen.

Dit wordt algemeen aanvaard in de rechtspraak van zowel de Raad van State als het Grondwettelijk Hof en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar volgende uitspraken:

- R.v.S. 19 december 2013. nr. 225.915

"Het bedrag van J 20% van het leefloon is slechts een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd."

- Grondwettelijk Hof 26 september 2013. nr. 121/20

"De gezinshereniging wordt niet verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 7, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

- R.V.V. 29 maart 2012. nr. 78.310

"De Raad laat gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond."

- R.V.V. 21 februari 2014. nr. 119.324

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bedrag van 120% van het leefloon heeft gehanteerd a/s minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

De Raad bemerkt voorts geen aanwijzingen in het administratief dossier of in de bestreden beslissing dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker.

Een behoefteanalyse blijkt niet.

(...)

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

(...)

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond."

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Ter staving van haar verzoek, voegt verzoekende partij volgende stukken aan haar dossier:

INKOMSTEN

- werkloosheidsuitkering:	1.275,56€/maand
- inkomen uit verhuring woning verzoekende partij in Iran:	590€/maand
- inkomen op 24.10.2017:	3.120,55€

UITGAVEN

- Huishuur:	400€/maand
- Elektriciteit:	88,93€/maand
- Internet/tv:	59,5€/maand
- water:	48/50€/maand".

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 29 mei 2017 een aanvraag in van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische partner. Zij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

[...]

Verzoekster diende aan te tonen dat de referentiepersoon, zijnde haar Belgische partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Ter staving van die bestaansmiddelen legde zij de volgende stukken voor:

- Attest ABVV Wetteren van 28/08/2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode maart tot oktober 2015 een werkloosheidsuitkering ontving van ongeveer 1250,73 euro per maand;
- Een afrekening van een gerechtsdeurwaarder van 6/6/2017 waaruit blijkt dat de ex-vrouw van de referentiepersoon hem een éénmalig bedrag verschuldigd is.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de werkloosheidsuitkering in aanmerking genomen wordt in de beoordeling van de bestaansmiddelen omdat er een bewijs werd voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt. Er werd gemotiveerd dat er geen rekening gehouden kan worden met het éénmalige bedrag dat de ex-vrouw van de referentiepersoon hem verschuldigd is. Verzoekster betwist dit niet.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, heeft het bestuur zich er niet toe beperkt tot de motivering dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening gehouden werd met de maandelijkse vaste kosten, zoals onder andere de maandelijkse huislasten, die bepaald werden op 400 euro per maand, blijkens het door verzoekster overgemaakte huurcontract, de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat verzoekster eveneens van dit inkomen moet kunnen leven.

Met de stukken die verzoekster thans voor het eerst voegt bij haar verzoekschrift kan geen rekening gehouden worden nu de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat er geen rekening gehouden zou zijn met haar concrete situatie, doch laat na aan te tonen welke elementen dan wel zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij maakt evenmin aannemelijk als zouden

de bestaansmiddelen van de referentiepersoon uitstijgen boven “honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

[...]

Het Grondwettelijk Hof heeft er in haar arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) op gewezen dat “de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden” (In dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Het feit dat in Frankrijk het bedrag waarover de referentiepersoon beschikt, wel voldoende zou zijn, is geenszins relevant.

Aangaande een gelijkaardige behoefteanalyse oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op 8 juni 2015, in arrest met nr. 147.343, onder meer wat volgt:

“Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met deze door verweerder gemaakte beoordeling en stelt dat armoede niet eenduidig te definiëren valt en het dan ook niet mogelijk is om een geldige en exacte armoedegrens te bepalen. Uit de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt evenwel nog niet dat verweerder de armoederisicogrens van 1000 euro als een absoluut criterium heeft gehanteerd. Hij hield er wel rekening mee dat het inkomen van de partner maar net boven deze armoederisicogrens ligt en dit terwijl ook verzoeker hiervan moet kunnen leven, net als met de maandelijkse vaste kosten en de variabele kosten van het dagelijkse leven. Door aan te geven dat het niet mogelijk is een geldige en exacte armoedegrens te bepalen, toont verzoeker op zich nog niet aan dat verweerder zich bij het doorvoeren van zijn behoefteanalyse heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat de aangetoonde inkomsten van de partner – die gemiddeld iets onder het bedrag van het leefloon liggen voor een persoon met gezinslast en minstens één minderjarig ongehuwd kind – in de situatie van verzoeker en zijn gezin ontoereikend zijn om te voorkomen dat verzoeker ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Hij brengt zo ook geen concrete elementen aan die vermogen aan te tonen dat hij en zijn gezin wel degelijk met dit inkomen in hun basisbehoeften kunnen voorzien en dit gelet op de concrete kosten en uitgaven die hun huishouden maandelijks kent of net kan uitsparen. Verzoeker maakt met dergelijk algemeen betoog nog niet aannemelijk dat verweerder geen redelijke invulling heeft gegeven aan de verplichting die artikel 42 van de Vreemdelingenwet hem oplegt.”

Verzoekster toont thans niet aan met welke bedragen en cijfers, die zij zou hebben aangetoond door middel van voorgelegde documenten, het bestuur geen rekening gehouden zou hebben. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij enkel een huurcontract overmaakte waaruit het bedrag van 400 euro blijkt, zoals ook werd aangegeven in de bestreden beslissing.”

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarden voor de gezinshereniging, meer bepaalde de voorwaarde dat het te vervoegen Belgische familielid beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Met betrekking tot de voorgelegde afrekening van een gerechtsdeurwaarder van 6 juni 2017 waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon van zijn ex-vrouw

nog een bedrag te goed heeft, stelt verweerder dat dit een eenmalige schuld betreft waardoor de afbetaling hiervan niet is te beschouwen als een stabiel en regelmatig inkomen. Het bedrag van deze schuld wordt om deze reden niet in rekening gebracht. Op basis van het voorgelegde attest van het ABVV van 28 augustus 2017 stelt verweerder verder vast dat de Belgische partner een werkloosheidsuitkering ontvangt. Verweerder aanvaardt dat deze uitkering in rekening kan worden gebracht, nu de partner – gelet op een eerder voorgelegd attest van de RVA – definitief is vrijgesteld van het actief zoeken naar werk. Verweerder wijst er wel op dat het bedrag van de werkloosheidsuitkering lager is dan het bedrag van 120 % van het leefloon als persoon met gezinslast. Hij motiveert dat de behoefteanalyse uitwijst dat dit bedrag nochtans het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking moet hebben, “[g]elet op de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de maandelijkse huislasten van € 400 (+index) en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven”.

De voorziene motivering laat verzoekster op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar stelling dat haar “recht van verdediging” is geschonden doordat een onvoldoende duidelijke motivering werd voorzien.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wettelijke bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de voorliggende situatie waarin verzoekster een aanvraag indiende tot gezinshereniging met haar wettelijk samenwonende partner met de Belgische nationaliteit van wie niet blijkt dat hij reeds zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Unie heeft uitgeoefend, gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Zoals reeds aangegeven, aanvaardt verweerder in de bestreden beslissing dat de werkloosheidsuitkering van de Belgische referentiepersoon in rekening kan worden gebracht in het kader van het onderzoek naar de vraag of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt vast dat de werkloosheidsuitkering gemiddeld 1250,73 euro per maand bedraagt en dit bedrag lager is dan het in voormelde wetsbepaling opgenomen referentiebedrag van 120 % van het leefloon als persoon met gezinslast. Hij stelt dat de behoefteanalyse uitwijst dat dit referentiebedrag het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking moet hebben, *“[g]elet op de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de maandelijkse huislaster van € 400 (+index) en de kosten van de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven”*.

Verzoekster betoogt dat verweerder een inkomen vereist van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zonder – zoals vereist in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – in het kader van de behoefteanalyse haar concrete situatie te hebben onderzocht. Aan de hand van stukken stelt verzoekster dat zij en de referentiepersoon volgende maandelijkse kosten hebben: 400 euro aan huishuur, 88,93 euro aan elektriciteit, 59,5 euro aan internet en tv en 48,50 euro aan water. Zij is van mening dat de bestaansmiddelen van haar echtgenoot toereikend zijn om in de behoeften van hen beiden te voorzien.

In het kader van de overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet door te voeren behoefteanalyse, heeft verweerder rekening gehouden met een maandelijkse huurlast van 400 euro. Voor het overige verwijst hij slechts op een vage wijze naar de overige maandelijkse kosten, zoals *“de kosten van de nutsvoorzieningen”* en *“de variabele kosten van het dagelijkse leven”*. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder een concreet zicht zou hebben op deze kosten of verzoekster om inlichtingen zou hebben verzocht teneinde een goed beeld te verkrijgen van de daadwerkelijke behoeften en kosten van verzoekster en haar partner, terwijl de wet uitdrukkelijk voorziet dat hij hiertoe de mogelijkheid heeft. Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur is gehouden een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de Belgische referentiepersoon en zijn gezinsleden, indien de bestaansmiddelen die zijn aangebracht en die in rekening kunnen worden genomen lager liggen dan het referentiebedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zoals in casu het geval is. Indien verweerder van mening is niet over voldoende gegevens te beschikken, blijkt uit deze bepaling dat op hem een onderzoeksplicht rust en hij desgevallend bescheiden dient op te vragen, wat in casu niet is gebeurd.

De Raad acht het kennelijk onredelijk om op basis van een maandelijkse huurkost van 400 euro en zonder enige concrete kennis van de overige kosten of behoeften van het gezin te gaan besluiten dat de

inkomsten van de Belgische referentiepersoon van 1250,73 euro per maand ontoereikend zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien en deze minstens het in de wet voorziene referentiebedrag moeten bedragen. Het hebben van een huishuur van 400 euro per maand is niet van dien aard dat een gezin bestaande uit twee volwassen personen zonder kinderen ten laste onmogelijk kan rondkomen met een maandelijks bedrag van 1250,73 euro en minstens moet beschikken over het bedrag van 120% van het leefloon als persoon met gezinslast om in hun behoeften te kunnen voorzien.

Verzoekster dient te worden gevolgd waar zij stelt dat een concrete behoefteanalyse niet of onvoldoende blijkt. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag.

Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

De materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS